

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **T. T. M**

zastoupená JUDr. A. N.
bytem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2016, č. j. MV-81041-4/SO-2016, ve věci
povolení k přechodnému pobytu

takto:

- I. Rozhodnutí **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** ze dne 15. 9. 2016, č. j. **MV-81041-4/SO-2016** se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 016 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění :

1. Žalobou doručenou soudu dne 18. 10. 2016 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 3. 2016, č. j. OAM-12327-23/PP-2015 ve věci zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně tvrdila, že správní orgány zamítly její žádost s odůvodněním, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen „EU“) ve smyslu § 15a tohoto zákona. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí a má za to, že splňuje podmínky uvedené v ustanoveních § 15a odst. 1 písm. d) a § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Trvá na tom, že je vyživována svou dcerou a jejím manželem, který je občanem České republiky, a to z prostředků patřících do jejich společného jmění manželů. Finanční prostředky jí dcera s manželem zasílali již v době, kdy pobývala ve Vietnamu a také v současné době jí finančně zajišťují a budou zajišťovat také v budoucnu. Žalobkyně dále namítla, že není schopna vykonávat soustavnou výdělečnou činnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, přičemž touto otázkou se správní orgány vůbec nezabývaly. Zpochybnila navíc odbornou způsobilost správních orgánů k tomuto posouzení, jakož i k posouzení závislosti na péči jiné osoby.
2. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Potvrdila, že žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta, protože žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU. Žalobkyně uplatňovala postavení rodinného příslušníka občana EU z titulu sdílení společné domácnosti se svou dcerou, občankou Vietnamské socialistické republiky a s jejím manželem, občanem České republiky. Tyto vztahy podle žalované nezakládají pro žalobkyni postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu zákona o pobytu cizinců a příslušné směrnice Evropského parlamentu a Rady číslo 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Statut rodinného příslušníka nemůže založit ani vztah žalobkyně k jejím vnukům, protože vztah babičky k vnukům je odlišným vztahem od vztahů uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců.
3. Soud po zjištění, že žaloba byla podána včas v průběhu 30denní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí stanovené v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K procesním podmínkám řízení soud dodává, že žalobkyně sice v žalobě označila jako účastníka řízení na straně žalované Ministerstvo vnitra, tedy správní orgán I. stupně a nikoliv Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která rozhodovala v posledním stupni, jak předpokládá § 69 s. ř. s., ale tato skutečnost neměla na postup soudu žádný vliv. Platí totiž, že jestliže žalobkyně označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nejedná se o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). V posuzované věci je z žaloby zřejmé, že žalobkyně napadá odvolací rozhodnutí (viz datum a spisová značka napadeného rozhodnutí uvedené v žalobě). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, o kterou v tomto případě jde, není osoba žalovaného určena tvrzením žalobkyně, ale naopak ji kogentně určuje zákon tak, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo jím

skutečně má být, a ne s tím, koho chybně označila v žalobě žalobkyně; zvláštní usnesení o tom soud nevydává. Uvedený právní názor vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS a je v současné rozhodovací praxi dlouhodobě respektován. Proto soud z nesprávného označení žalované v žalobě nevyvozoval žádné právní následky a nadále jednal s tím správním orgánem, který je ze zákona účastníkem řízení, a tím je v tomto řízení žalovaná.

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 7. 9. 2015 u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu sloučení s rodinou. V žádosti uvedla, že na území České republiky pobývá od 4. 9. 2015. Dále uvedla, že její dcera má již dlouho povolený trvalý pobyt na území České republiky, je provdána za českého občana a vychovávají spolu dvě děti. Žalobkyně je vdova, bez důchodu či finanční pomoci ze strany příbuzných, ve Vietnamu má sice děti, ty se však o ni nejsou schopny postarat. Pomoc, kterou bude vzhledem ke svému věku potřebovat, jí je schopna poskytnout pouze dcera s rodinou žijící v České republice. Žádá proto o povolení k přechodnému pobytu, aby zde mohla žít se svou dcerou, jejím manželem a vnoučaty. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení vyslechl dne 17. 12. 2015 žalobkyni, která uvedla, že ve Vietnamu žila po smrti svého manžela sama, neměla žádný plat ani důchod. V současné době bydlí v Ostravě, v bytě 3 + 1 s dcerou, zetěm a jejich dětmi. Na domácnost nepřispívá. Již ve Vietnamu měla zdravotní potíže, bere léky, potřebuje dohled. V České republice chce pomoci dceři s nemocným vnukem. Téhož dne správní orgán I. stupně vyslechl v procesním postavení vedlejšího účastníka řízení zetě žalobkyně (manžela její dcery), který uvedl, že žalobkyně žila ve Vietnamu sama, neměla žádný plat ani důchod, žila z toho, co vypěstovala a už v té době jí s manželkou finančně vypomáhali. V současné době žije žalobkyně ve společné domácnosti s jeho rodinou. Na náklady domácnosti žalobkyně nepřispívá, žádný důchod nepobírá. Do České republiky jí pozvali, protože je ve Vietnamu nedostatek financí a aby jim pomohla s dětmi. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 7. 3. 2016 tak, že žádost zamítl s odůvodněním, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně rozebral přehledně v rozhodnutí jednotlivé podmínky, které musí cizinec splňovat, aby mohl být považován za rodinného příslušníka občana EU. Nejprve se zabýval splněním podmínek uvedených v § 15a odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 2 zákona o pobytu cizinců se závěrem, že žalobkyně je příbuznou svých vnuků (občanů EU) a své dcery, která je manželkou občana EU, dále považoval za splněné, že žalobkyně je vyživována občanem EU (svým zetěm), nevzal však za prokázané splnění dalších podmínek uvedených v § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, protože v případě žalobkyně nejde o osobu do 26 let věku, která by se soustavně připravovala na budoucí povolání, ani o osobu, která se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz. Pokud jde o zdravotní stav žalobkyně, tak ten posuzoval ze zprávy vietnamské nemocnice ze dne 11. 2. 2015 se závěrem, že její zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý natolik, že by se o sebe nemohla postarat. Přestože žalobkyně uvedla, že do České republiky přijela, jelikož měla v minulosti zdravotní problémy, dalším důvodem je, že chce dceři pomoci starat se o vnuka. Z uvedeného správní orgán I. stupně dovodil, že žalobkyně je soběstačná, pokud jde o péči o vlastní osobu. Správní orgán I. stupně se dále zabýval splněním podmínek uvedených v § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Aplikaci tohoto ustanovení na

případ žalobkyně však odmítl z toho důvodu, že žalobkyni nepojí příbuzenský vztah se zetěm, který je občanem EU, proto ani není rozhodující, že nese její náklady na pobyt na území České republiky. Pokud jde o vnuky žalobkyně, zde se sice podle správního orgánu I. stupně jedná o příbuzenský vztah s občanem EU odlišný od příbuzenských vztahů uvedených v odst. 1, ale nejsou splněny další podmínky uvedené v odst. 3 písm. a), konkrétně žalobkyně neprokázala, že by spolu s vnuky žili ve společné domácnosti v zemi jejího původu, ani že je svými vnuky vyživována, což je navíc s ohledem na jejich věk a nezaopatřenost vyloučeno a žalobkyně ani neprokázala takový nepříznivý zdravotní stav, pro který by se o sebe nedokázala sama postarat bez osobní péče občana EU. Nakonec se správní orgán I. stupně zabýval podmínkami uvedenými v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Protože ve vztahu k tomuto zákonnému ustanovení žádné žalobní body nesměřovaly, omezuje se soud na konstatování, že ani v tomto případě správní orgán I. stupně žalobkyni pod uvedenou skutkovou podstatu nepodřadil. Správní orgán I. stupně uzavřel, že na žalobkyni není možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně tudíž nesplnila základní předpoklad pro povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 tohoto zákona, proto její žádost zamítl. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém nesouhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně ohledně její nezaopatřenosti. Poukázala na to, že se správní orgán I. stupně hodnotil schopnost žalobkyně se o sebe postarat a pomáhat dceři s péčí o nemocného vnuka, což však neznamená, že je schopna vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jak se uvádí v § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci odvolacích důvodů se žalobkyně vyjádřila také k aplikaci § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je dlouhodobě vyživována nejen zetěm, ale také svojí dcerou, protože prostředky na její výživu jsou hrazeny ze společného jmění manželů. S ohledem na věk a zdravotní stav se její závislost na dceři a zeti bude zvyšovat. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že vztah žalobkyně k dceři ani k jejímu manželovi není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana EU a není ani vztahem obdobným vztahu rodinnému (v tomto směru odkázala na rozsudek městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 A 153/2010 – 44). Ke vztahu žalobkyně a jejích vnuků, kteří jsou občany České republiky, žalovaná uvedla, že tyto osoby pojí přímý příbuzenský vztah, který je však odlišný od vztahů uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců s tím, že vnuci mají rodiče, kteří jsou za ně odpovědní a poskytují jim péči a výživu. K použití § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že nebyla prokázána nezaopatřenost žalobkyně. Odkázala na článek 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES a její výklad v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 5. 9. 2012, sp. zn. C-83/11, ze kterého vyplývá, že aby určitá osoba spadala do kategorie rodinného příslušníka „vyživovaného“ občanem EU, musí stav závislosti žadatele existovat v zemi, z níž dotyčný rodinný příslušník přijíždí s tím, že v daném případě závislost účastnice řízení na zetěvi v zemi původu neexistovala, nebo alespoň toto nebylo doloženo. Žalovaná uzavřela, že správní orgán I. stupně se v řízení touto otázkou zabýval a jeho závěry považuje za odůvodněné. K předloženému potvrzení o hospitalizaci v nemocnici ve Vietnamu ze dne 11. 2. 2015 žalovaná uvedla, že z něj není zřejmé, jakými obtížemi aktuálně žalobkyně trpí a z jakého důvodu potřebuje celodenní péči své dcery, respektive zetě. Napadené rozhodnutí bylo zmocněnkyni žalobkyně doručeno dne 20. 9. 2016.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Podle § 68 odst. 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se v odůvodnění správního rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem s námitkami účastníků řízení platí o to více pro odvolací správní orgán, neboť samotným smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jak vyplývá z § 89 odst. 2 citovaného zákona.
7. Předmětem přezkoumávaného správního řízení byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Pro přezkum napadeného rozhodnutí je rozhodující znění tohoto zákona do 17. 12. 2015, a to s ohledem na datum zahájení správního řízení (7. 9. 2015) a článek IV odst. 1 přechodných ustanovení k zákonu číslo 314/2015 Sb. Správní orgán I. stupně podřadil žádost žalobkyně pod režim § 87b zákona o pobytu cizinců, podle kterého rodinní příslušníci občana EU, kteří sami nejsou občanem EU a hodlají na území České republiky pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, musí požádat o povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán I. stupně se proto správně zabýval primárně tím, zda žalobkyně má statut rodinného příslušníka občana EU a správně při tom vycházel ze zákonných definic tohoto pojmu uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců.
8. *Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí:*
- a) manžel,*
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,*
 - c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a*
 - d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.*
- Správní orgán I. stupně ve vztahu k uvedenému výčtu vyhodnotil, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU podle písm. a) až c) (což ani nebylo sporné) a následně se zabýval splněním podmínek uvedených pod písmenem d) ve spojení s odst. 2.
9. *Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015) se za nezaopatřenou osobu podle odstavce 1 písm. d) se považuje občan Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který*
- a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,*
 - b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo*
 - c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.*

10. Správní orgán I. stupně správně vyložil, že aby cizinec mohl být považován za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 2 zákona o pobytu cizinců, musí být kumulativně splněny tři hmotněprávní podmínky, a to že:

- cizinec je přímý příbuzný občana EU ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana EU,
- cizinec je občanem EU vyživován a
- existuje některý z důvodů závislosti cizince uvedených v odst. 2 písm. a) až c) (viz výše).

Správní orgán I. stupně považoval první dvě podmínky za splněné (konkrétně vztah mezi žalobkyní a jejím zetěm, jakož i skutečnost, že žalobkyně je svým zetěm - občanem EU - vyživována). Potud nebyly závěry správního orgánu I. stupně ze strany žalobkyně rozporovány. Ve vztahu k třetí podmínce přicházela v poměrech žalobkyně v úvahu pouze závislost podle § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. že žalobkyně není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Správní orgán I. stupně, přestože se zdravotním stavem žalobkyně zabýval, splnění této podmínky odmítl se závěrem, že „... účastnice řízení je soběstačná, pokud jde o péči o vlastní osobu, neboť se hodlá podílet i o péči o nemocného vnuka. Není tedy osobou, která se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sama postarat.“ Takové zdůvodnění však nereflexuje tehdejší platnou právní úpravu, podle které se nepříznivý zdravotní stav cizince pro účely § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců neměl posuzovat v návaznosti na jeho schopnost se o sebe či o jiného postarat, ale v návaznosti na jeho schopnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost, což jsou nepochybně zcela rozdílné skutečnosti, když schopnost postarat se o sebe, případně o vnuka ještě automaticky neznamená schopnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. (Ne)schopností žalobkyně vykonávat soustavnou výdělečnou činnost se správní orgán I. stupně při posuzování její nezaopatřenosti vůbec nezabýval. Žalobkyně přitom na toto pochybení správního orgánu I. stupně poukazovala v odvolání, které žalovaná zamítla s odůvodněním, že „V průběhu řízení nebylo prokázáno, že by účastnice řízení byla nezaopatřena, neboť toto nebylo doloženo“. K potvrzení o hospitalizaci z vietnamské nemocnice předloženému k důkazu žalovaná pouze uvedla, že z něj není zřejmé, jakými obtížemi žalobkyně aktuálně trpí a z jakého důvodu potřebuje péči své dcery, resp. zetě. Takové vypořádání odvolacích námitek ze strany žalované však soud považuje za zcela nedostatečné a již tato skutečnost je pro krajský soud bez dalšího důvodem pro závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70 (publikovaném pod číslem 1282/2007 Sb. NSS), nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uvedeny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající zpravidla v nedostatku důvodů. Obdobným deficitem trpí také závěr žalované, podle kterého, „aby určitá osoba spadala do kategorie rodinného příslušníka „vyživovaného“ občanem Evropské unie, musí stav závislosti žadatele existovat v zemi, z níž přijíždí dotyčný rodinný příslušník“, kterou žalovaná uzavírá konstatováním, že „V daném případě závislost účastnice řízení na výživě zetě v zemi původu neexistovala, nebo alespoň toto nebylo doloženo“ a že „Správní orgán I. stupně se v řízení touto otázkou podrobně zabýval a Komise považuje jeho závěry za odůvodněné“. Z porovnání napadeného rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom nevyplývá, že by oba správní orgány posuzovaly splnění podmínky vázanosti výživou shodně, jak by nasvědčoval závěr žalované. Naopak správní orgán I. stupně v odůvodnění

svého rozhodnutí oproti žalované uzavřel, že žalobkyni považuje za osobu vyživovanou občanem EU (manželem její dcery) a splňuje tak první podmínku pro to, aby mohla být považována za nezaopatřenou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d), aniž by vyžadoval, aby stav závislosti výživou na občanu EU existoval již v zemi, z níž „rodinný příslušník“ přichází (srov. str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Také v této části tak nepůsobí odůvodnění žalované příliš přesvědčivě. I kdyby však soud přistoupil na nový (myšleno ve vztahu k právnímu názoru správního orgánu I. stupně) výklad žalované, podle kterého stav závislosti výživou ve smyslu § 15a odst. 2 musel existovat již v zemi, z níž dotyčný rodinný příslušník přijížděl, tak také zde platí, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabývala tvrzeními žalobkyně, podle kterých dcera s manželem žalobkyni finančně zajišťovali již při jejím pobytu ve Vietnamu, což ve svých účastnických výpovědích potvrdili jak žalobkyně, tak její zeť. Také v tomto případě se žalovaná omezila na konstatování, že *„závislost účastnice řízení na výživě zetě v zemi původu neexistovala, nebo alespoň toto nebylo doloženo“*. Lze tedy shrnout, že způsob, jakým žalovaná odůvodnila závěr o nesplnění podmínek dlouhodobé zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně v návaznosti na její schopnost k soustavné výdělečné činnosti a její vázanost výživou na občanu EU, spočívající v obou případech v pouhém kusém závěru, že splnění těchto podmínek nebylo doloženo, je v návaznosti na tvrzení žalobkyně a předložené důkazy nedostatečný a brání soudu závěry žalované v mezích žalobních bodů věcně přezkoumat. Soud totiž musí mít možnost přezkoumat, na základě jakých podkladů a úvah správní orgán vyhodnotil splnění či nesplnění podmínek stanovených právní normou, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, jakož i zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, jak se stalo v posuzované věci, je správní rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Soudu nepřisluší, aby v rozhodování o věci nahradil správní orgán, provedl sám vlastní hodnocení, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu. V obou případech se přitom jednalo o klíčové podmínky, jejichž nesplnění bylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu.

11. Soud uzavírá, že z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích posoudil napadené rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud přihlíží i bez návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002, č. 359/2004 Sb.), navíc námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je obsažena v žalobní námitce, podle které se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou neschopnosti žalobkyně vykonávat soustavnou výdělečnou činnost z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí bez jednání pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude nezbytné, aby žalovaná podpořila své závěry stran posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně ve vazbě na její schopnost k soustavné výdělečné činnosti a ohledně její vázanosti výživou na občanu EU dostatečně přezkoumatelnými úvahami, zejména aby se dostatečně vypořádala s tvrzeními žalobkyně a předloženými důkazy, případně doplnila dokazování. Zbývající závěry správních orgánů, zejména při výkladu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyly napadeny konkrétními žalobními námitkami, proto se k nim soud v tomto rozsudku s ohledem na meze soudního přezkumu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. nevyjadřoval, to však

nevyklučuje, aby žalovaná i v jejich případě prověřila své závěry v návaznosti na aktuální judikaturu správních soudů. Pro úplnost soud dodává, že neshledal důvody pro navrhované zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by bylo třeba o tomto návrhu žalobkyně rozhodnout, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

12. Žalobkyně, jejíž žalobě soud vyhověl, byla v řízení plně procesně úspěšná, a má proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Podle obsahu spisu vynaložila žalobkyně účelně náklady na soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud vyhověl a dále na poštovné ve výši 16 Kč (výši poštovného soud ověřil z webových stránek České pošty, s.p.). Uvedené náklady v celkové výši 4 016 Kč soud shledal jako účelně vynaložené a právo na jejich náhradu žalobkyni přiznal. Žalobkyně (její zmocněnkyně) sice podle obsahu spisu zaplatila další soudní poplatek ve výši 140 Kč za vyhotovení stejnopisu usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, tyto náklady však již soud nepovažuje za účelně vynaložené, protože předmětné usnesení bylo žalobkyni prostřednictvím její zástupkyně doručováno předepsaným způsobem poštou na její adresu uvedenou v žalobě. Žalobkyni ani její zmocněnkyni nelze bránit, aby si opatřovaly další stejnopisy soudního rozhodnutí, není však důvod náklady spojené s jejich pořízením přenášet na procesně neúspěšného účastníka. Lhůtu k zaplacení přisouzené náhrady nákladů řízení soud v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř. prodloužil na 30 dnů od právní moci rozsudku s ohledem odlišný okamžik nabývání právní moci rozhodnutí ve správním soudnictví oproti rozhodnutím v občanském soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. února 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu